

[Ole Bjørn Kraft.]

det, naar Overenskomsten er truffet mellem Forsvarsministeren og Hjemmeværnsforeningerne, og det saaledes er Forsvarsministeren, der paa Statens Vegne træffer denne Overenskomst, saa dog skal være en anden Minister, der — ganske vist efter Forhandling med Forsvarsministeren — skal kunne træffe Beslutninger om Besiddelsen af de Genstande og Stoffer — som det hedder —, der ikke omfattes af Forbudet efter Lovforslagets § 1. Det kan jo være, at der foreligger en Misforstaaelse fra min Side, men jeg vil gerne have dette Spørgsmaal noget nærmere belyst under den Forhandling, jeg gaar ud fra vi skal have i Udvalget.

Jeg har i øvrigt ikke mange Bemærkninger at gøre. Som jeg sagde før, vil denne Lovs Nytte og Virkningen af den i allerhøjeste Grad afhænge af den Maade, hvorpaa den bliver administreret. Men jeg haaber, at der ved de Forhandlinger, der skal finde Sted i Udvalget, vil blive skabt Klarhed over den Praksis, man her har tænkt sig at anvende. Jeg kan derfor ved denne første Behandling tilsige mit Partis Velvilje over for Lovforslaget og vor Vilje til hurtigt at faa det gennemført.

Svend Nielsen: Det her foreliggende Forslag til Lov om Handel med samt Tilvirkning og Besiddelse af Vaaben m. v. er jo en Fortsættelse af den Lovgivning, som paa dette Omraade blev gennemført i April Maaned 1934. Et Tilløb til Gennemførelsen af en Vaabenlov var jo ganske vist foretaget paa et noget tidligere Tidspunkt, idet et Forslag om en saadan Lovgivning havde cirkuleret mellem Folketing og Lands-ting fra 1928, og indtil Loven endelig blev gennemført i Foraaret 1934. Denne Vaabenlov blev dengang ført igennem sammen med andre Love, de saakaldte Urolove, og disse Loves Gennemførelse maa jo ses paa Baggrund af den Situation, der forelaa paa daværende Tidspunkt. Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, der var sit Partis Ordfører ved disse Lovforslags Behandling her i det høje Ting i 1934, motiverede sit Partis Stilling til Lovforslaget bl. a. i følgende Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil have Lov til at citere — den findes i Folketings-tidenden for 1933—34, Sp. 2311. Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen udtalte bl. a.:

„De Lovforslag, der her foreligger, er jo foranlediget af visse ejendommelige Tendenser i den senere Tid herhjemme, og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at den alt overvejende Del af Landets Befolk-

ning med Forundring og Uvilje har set paa de Tendenser, som Lovforslagene søger at imødegaa, med Uvilje har set paa, at der fra visse Smaagrupperes Side gøres Forsøg paa at føre det politiske Liv i Danmark ind paa Veje, som før eller senere maa føre til Anvendelse af Vold, Terror, Slagsmaal, Overfald og Drab, saaledes som vi allerede har været Vidne til det i den politiske Kamp her i Landet.“

Ogsaa andre Partiers Ordførere var under Debatten i 1934 inde paa den da foreliggende Situation. Det er derfor helt i Overensstemmelse med Kendsgeringerne, naar jeg tillader mig at fremhæve, at disse saakaldte Urolove, altsaa ogsaa Vaabenloven, blev gennemført som et Modtræk mod de Tilstande, som altsaa bl. a. efter det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Opfattelse var ved at udvikle sig som allerede beskrevet.

Og hvad var det da for Tilstande, man henviste til var ved at udvikle sig paa det daværende Tidspunkt? Ja, Forholdet var saadant: efter at Nazismen var kommet til Magten i Tyskland, havde ogsaa visse af dens Agenter ude omkring i Verden faaet noget Vind i Sejlene, deres Arbejdsmetoder, saaledes som de blev anvendt ogsaa her i Landet, var hentet sydfra, og et Led i deres Politik var jo, som rigtigt bemærket, Vold og Terror. De, der tvivlede herom paa daværende Tidspunkt, blev overbevist om Rigtigheden heraf en 6—7 Aar senere.

Imidlertid er Forholdet et andet i Dag. Nazityskland eksisterer ikke mere, Folkernes argeste Fjender er slaaet, og de har ogsaa trukket deres Femte Kolonne Folk med sig i Faldet. Jeg skal ikke bestride, at der endnu findes Rester tilbage af disse Nazi-bevægelser, ogsaa i vort Land, men Situationen har dog radikalt forandret sig, siden Vaabenloven blev gennemført i 1934. De Forudsætninger, man dengang paapegede var til Stede, og som kunde tale for en saadan Lovs Gennemførelse, eksisterer i hvert Fald paa det Omraade, jeg her har omtalt, ikke i Dag. Jeg har nævnt disse Ting for herigennem at understrege, at eftersom Situationen har undergaaet en Forandring, maa der nødvendigvis være en ny Motivering for denne Lovs Forlængelse, og det burde efter min Opfattelse have foranlediget Justitsministeren til i sin Forelæggelsestale at have redegjort for, hvorfor han paa nuværende Tidspunkt ønsker Loven gennemført i den Skikkelse, den faktisk fik allerede i 1934. En saadan Redegørelse maa efter min Opfattelse tage sit Udgangspunkt i Situationen, som den nu er — det er ikke sket, og det finder jeg er en afgjort Svaghed.